

olyan módon, hogy egyszerűen kivágta a képeket a könyvtári könyvekből, amiért is végül kitiltották az ország valamennyi könyvtárából; Fátyol megőrizte ezeket a lassan megfakuló, elsárguló műnyomatokat. Megmaradtak apja és anyja régi fényképei, levelei, Fátyol és az ő fényképei, régi levelek, de már minden együtt, Fátyol összekéverte az övékét és azokét. Megmaradt az a pár tárgy, amit igazán szeretett és megszokott. És az is, ami nem maradt meg, mindaz, ami tényleg elveszett „vele” együtt, valahogy az is megmaradt a *közökben*, ahogy a még létező dolgok a már nem létező dolgokra utalnak, ahogy a tárgyak, önmagukon túl, mást is mutatnak, mást is jelenenek. És azok a valóban visszaidézhetetlen részletek, amelyek egy életet egy másik élettel összekötnek és egy másik élet által valóságossá és értelmessé tesznek, azok is tovább éltek Fátyolban, ha nem is a pontos és részlettiszta emlékezetben, de a fájdalomban, amit olyankor érzett, amikor — húsz év múlva is — a fia egy-egy mozdulatában, egy-egy megnyilvánulásában felismerte az *övét*, húsz éve halott, húsz éve nincs társának mozdulatát, jellegzetes, feszült tehetetlenségét. És noha Fátyol nem élt olyan sokáig, hogy egykori életükből — amelyre ráakódott egy másik élet: a fiuk élete — lényeges dolgokat elfelejtsen, mégis, amikor a fia először, aztán mind gyakrabban kérdezte tőle, hogy ki volt és milyen volt az apja, nem tudott egyszer és mindenkorra szóló választ adni neki, csak megkezdte a választ.

